

Egy gyakorlati érzékkel megáldott zenetudós

Tóth Anna életének fontos szereplői: a muzsika és a hangszerek

Már főiskolás korában elkezdett zenekritikákat, cikkeket írni, és a mai napig szívesen vállal ilyen feladatokat. Dolgozott rádiósként, szerkesztett és szerkeszt kiadványokat, újságot, de emellett koncertszervezéssel is foglalkozott, ma pedig egy hangszergyártó cég vezető embere. Tóth Anna gyerekkorától kezdve nagyon szereti a zenét, éveken át hegedült, évtizedeken keresztül énekelt amatőr kórusokban, s a zenetudományi szak elvégzése után is központi szerepet töltött és tölt be mindennapjaiban a muzsika. A Zenekar lapnak nyolc esztendeje szerzője, interjúkat, fordításokat valamint hangszerészeti cikkeket ír rendszeresen az újságnak.

– Az első diplomáját az ELTE filozófia-orosz szakán szerezte. Miért választotta ezt követően a zenetudományi szakot?

– Mindig is nagyon szerettem a muzsikát, s bár jól haladtak a zenei tanulmányaim – gyerekkoromtól hegedültem – annyira azért nem játszottam jól, hogy szólistapályát válasszak. Így más hivatás mellett döntöttem, de a hegedülést nem hagytam abba, az egyetem mellett is végig játszottam, sőt, időnként zenekarban is muzsikáltam. Az éneklés szintén fontos szerepet játszott az életemben, évtizedeken át tagja voltam amatőr kórusoknak. A zenetudományi szak nem volt könnyű, de nagyon élveztem az ott folyó műhelymunkát, Rajeczky Benjamin, Somfai László, Kroó György, Tallián Tibor óráit. Amikor megszereztem a diplomát, zenetudósként nem sok állásból válogathattunk. Ezért is örültem annak a lehetőségnek, hogy a Zeneakadémia felkért: maradjak, és tanítsak filozófiát. S bár én örömmel vállalkoztam rá, akkoriban sok előítélet élt a zenészekben ezzel a szakkal kapcsolatban.

– Az írást pedig folytatta...

– Igen, hiszen már egyetemistaként nagyon örültem annak, hogy lehetőségem volt zenekritikák írására, s aztán egyre több és több lett az elfoglaltságom, ugyanis két nagy – a kórus és a fúvószenekari – amatőr mozgalomban ekkor ébredt fel az igény az iránt, hogy szakmai kritikák jelenjenek meg róluk. Nem volt könnyű feladat ezeknek a cikkeknek a megírása, hiszen nekem is meg kellett tanulni, mi az, ami építő jellegű bírálat, és mi az, amit nem kell kritizálni, mindenestre nagyon élveztem az új kihívást. A Magyar Rádió számára is egyre több ilyen

anyagot készítettem, hiszen ebben az időben egyre gyakrabban hangzott fel koncerteken fúvós, illetve rézfúvós zene. S ekkor egy újabb területtel is gazdagodott az életem, a hangszerekkel. A nyolcvanas évek közepétől ugyanis Siklóson és a debreceni katonazenekari fesztiválokra a különböző instrumentumokból rendszeresen rendeztek bemutatókat. Magam is egyre jobban beleástam magam ebbe a témakörbe. A Hangszervilág című lapnak megalakulásától kezdve rendszeresen írtam, fordításokat készítettem, s a folyóirat szerkesztését éppen tíz esztendeje, 1993-ban vettem át.

– A Zeneakadémián azonban nemcsak tanítással foglalkozott...

– Tizenöt esztendőn keresztül tartottam filozófia órákat, de emellett két és fél éven át a miskolci egyetemen is tanítottam zenetörténetet, amit hihetetlenül élveztem. Tőzsér Dánielnek köszönhetően ugyanis kiváló volt ott a hangulat, megbecsülték a kollégákat, s ilyen helyeket manapság már egyre ritkábban lehet találni. A Zeneakadémián pedig a tanítás mellett valóban más területtel, koncertszervezéssel is foglalkoztam, majd 1996-tól ez lett a főállásom. Nagyon jó kollégákkal dolgozhattam együtt, s nagyon tanulságosak voltak ezek az évek. Ebben az időszakban azonban már nagyon lényeges volt számomra az is, hogy a családomra is jusson elegendő idő, 1992-ben ugyanis édesanya lettem, s a kisfiam lett számomra a legfontosabb. Egyébként Berci életében is lényeges szerepet játszik a zene: amióta iskolás, zongorázik, s két esztendeje pedig egy hangszerbemutatón beleszeretett a tubába. Ma már fúvószenekarban is játszik, s nagyon élvezi a közös muzsikálást.

– Nem véletlen, hogy ilyen instrumentumot választott, hiszen otthon gyakran találkozhatott fúvós hangszerekkel...

– Édesapja hangszerész, s két esztendeje az ő irányításával született meg a budaörsi Sternberg Hangszermanufaktúra. Én is a cégnél dolgozom, s az irodai munkák legnagyobb részét, a PR feladatokat én intézem.

– A Zenekarban mióta jelennek meg írásai?

– Nyolc éve Pópa Péter kért meg, hogy segítsék a hangszeres anyagok megírásában, s örömmel vállaltam ezeket a felkéréseket. Volt idő, amikor rengeteget dolgoztam, s bár mostanában kevesebb az időm, azért mindig szívesen írok ennek a lapnak. A negyedszázados szakmai pályafutásom alatt akadt ugyanis néhány olyan feladat, amely nagyon boldoggá tett – például az 1994-ben Abonyban rendezett IGEK kongresszus, amely a fúvószenét kutatók nagyszabású találkozója volt. Egy másik ilyen munka a Zenekarhoz kötődik, hiszen Péter felkérésére vettem részt a Közép-és Kelet-Európai Szimfonikus Zenekarok Találkozásán. Élvezetesek voltak ezek a tanácskozások, az a hihetetlen szakmaszeretet, amely a megjelenteket jellemezte, s ez kicsit visszaadta a hitemet néhány dologban.

Pétert emellett azért is nagyra becsülöm, mert újságjában mindig, minden ügyben a lehető legjobban igyekszik a zenészek érdekeit képviselni, az ő szemszögükből is bemutatni a zenei élet különböző történéseit, s a mai világban erre egyre nagyobb szükség van!

R. Zs.